

DOCHII SFINXULUI

ROBERT
KRAFT

15

CU AUTOMOBILUL BLINDAT
ÎN JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

**CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL
PĂMÂNTULUI**

NR. 15

V.1.0
V.1.0

**Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală și prelucrare de Aurel Lupaștean**

CAP. XXXVIII

DICTATOAREA

(Continuarea ultimului capitol din nr. 14)

Cât despre umila mea persoană, pot să spun că sunt viitorul fericit ginere al contesei, întrucât alături de mine se află seniorita Lucia de Castro, fiica doamnei și logodnica mea.

— Numele meu este Don Manuel d'Estrella.

Pe obrazul palid al lui Leonor, în ochii fetei, a sclipit ceva ca o luminiță, dar a trebuit să-și domolească pornirile.

— O, ce onoare și cum să-mi las aici oaspeții în drum? Pot să vă invit mai aproape. Poate ați dori să-mi vizitați automobilul.

Acum luminițele au început să sclipească din nou, însă în ochii părții argentinienne.

— Cu multă plăcere, dacă ne permiteți!

De data asta a fost deschisă ușa din față, de îndată ce în locul blindajului a apărut un ochi de geam.

Cei trei au privit cu curiozitate mai întâi cabina șoferului, după care au fost conduși în spate.

— Așa, vă rog. Vreți să intrați puțin și aici. Este cel mai interesant spațiu al automobilului și unde puteți cunoaște toate secretele acestuia.

Era vorba de o ușă mică ce se deschidea dinspre coridor și tot atât de mică și de strâmtă era și încăperea unde trebuiau să intre cele trei personaje, pentru a lua loc.

Putem remarca de la început că nu era decât o cămară de provizii, care în timpul călătoriei prin Africa fusese deja golită. Nu mai conținea nimic altceva decât cutii goale. Când înaintea lui Leonor a pășit ultima persoană, care s-a nimerit să fie Manuel, ușa grea de fier s-a închis automat, cu zgomot. Figurile pe care le-au făcut cei trei erau greu de descris. Uimiți, au privit în jur într-o încăpere în care de-abia se puteau așeza.

— Hm, foarte interesant, n-am ce zice! a fost de părere Don

Manuel, încercând să se întoarcă, dar nereușind nici de data asta.

— Credeți?

— O, da! Deci aici este camera unde păstrați secretele acestui minunat automobil?

— Nu. Nu chiar în aceasta. Cu toate astea, este un spațiu extrem de interesant.

— Și pentru ce anume?

— Este un crematoriu.

— Crema - crema - crema - ce? a bolborosit Don Manuel, care a început să nutrească o slabă bănuială, în special datorită faptului că Leonor rămăsese afară în spatele ușii închise.

— Acesta este crematoriul nostru, l-a lămurit Leonor rece. Nu știți ce înseamnă un crematoriu?

— Firește că da. Un loc unde se ard cadavre.

— Chiar așa. Cadavrele le luăm foarte puțin în considerație. În automobil se găsesc câteodată resturi menajere, sau de altă natură și de cele mai multe ori nu avem posibilitatea de a ne dispersa de ele. Și totuși, din motive evidente nu putem să le păstrăm. Resturile care ajung în acest spațiu sunt transformate în cenușă, întrucât pereții aceștia încep să radieze o mare căldură, îndată ce ating pârghia asta.. Chiar oamenii vii pot fi transformați pe dată într-o grămadă de cenușă, mânuind aceeași pârghie.

Leonor a spus asta pe un ton glumeț, însă acest zâmbet nu era menit să le placă celor trei, damele erau chiar pe cale să leșine.

— Vă rog, domnișoară, nu, nu... mai faceți astfel de glume, au bolborosit buzele sărmanului don Manuel, soacra mea este nervoasă.

— De obicei nu prea fac glume, adică orice glumă își are rostul ei, a continuat ea pe un cu totul alt ton și în mod corespunzător și-a compus o mină mult mai serioasă.

Lucrurile stau cam așa: am făcut călătoria de la Capetown până aici cu vaporul Columbus. Chiar în fața portului, eu împreună cu însoțitorii mei urma să fim arestați de către un funcționar de poliție englez. Mister Georg Hartung la acel timp nu se găsea în interiorul automobilului și a fost arestat și dus în cătușe pe uscat. Acolo a fost prezentat de către polițiștii argentinieni unui tribunal. Cât despre mine. Mi-am câștigat libertatea și iată-mă aici. Și acum vă rog să rețineți cele ce urmează: dumneavoastră, don d'Estrella, veți lua imediat

trăsura, care vă ca duce la Buenos Aires și-l veți căuta pe onorabilul dumneavoastră socru, care va trebui să decidă într-un interval de două ore, începând din acest minut, dacă nu merită ca Mister Hartung să se întoarcă sănătos și liber în automobilul meu, în schimbul persoanelor care rămân aici. În caz de refuz, să mai ia la cunoștință că pot bombarda orașul Buenos Aires din patru părți deodată, întrucât posed toate mijloacele de a o face. Automobilul va fi văzut mereu în împrejurimile orașului. Deci repet: dacă în două ore Mister Hartung nu va fi aici, stimata dumneavoastră soacră și nu mai puțin stimata dumneavoastră logodnică vor face începutul și onorurile acestui crematoriu.

După care va urma orașul însuși!

— Puteți pleca!

Spunând aceste ultime cuvinte, Leonor a deschis ușa cămăruței, l-a apucat pe tânărul argentinian de mână atingându-i apoi brățara aurită, pe care i-a smuls-o aruncând-o de-a lungul coridorului, de peretele căruia se sprijinea acum urmașul mândrilor „hidalgos”

— O priză de tabac, vă rog? De cea mai bună calitate!

Din nou se auzise glasul imperturbabilul meșter Adam Green, care se nimerise să fie în apropiere.

Dar don Manuel n-a mai ajuns să prizeze din tabacul meșterului Green, întrucât tânăra fată l-a înșfăcat zdravăn de guler, târându-l de-a lungul coridorului, după care i-a dat un brânci atât de puternic, încât acesta s-a trezit în fața trăsorii. Acolo unde bidivii tropăiau nerăbdători din picioare, așteptându-și stăpânii bipezi.

— Dați-i drumul repede în oraș. Dacă la ora unsprezece fix Georg Hartung nu va fi la mine, atunci întreg Buenos Aires-ul va începe să ardă din cele patru colțuri!

Don Manuel s-a extras pe sine de jos, s-a urcat cu greutate în trăsură și a tulit-o cu cai cu tot din preajm automobilului, de parcă l-ar fi suflat toți dracii din iad în vele.

Leonor s-a întors la locul ei în automobil, aparent camă, dar pieptul ei tresălta de emoție.

— Bravo! bravo! a primit-o Adam jubilând, sărind încolo și înapoi pe piciorul său de gumă. Asta a fost într-adevăr o reprezentație pe cînste.

Leonor nu se mai sinchisea de el, a căutat să se calmeze, după care a deschis larg ușa „crematoriului”. Au întâmpinat-o un cor de țipete în gura mare:

— Suntem nevinovate, suntem nevinovate! bocea doamna cea

vârstnică împreunându-și mâinile.

Leonor nu bănuia atunci nimic că până și președintele Argentinei a fost mituit cu aurul american sau poate englez, pentru a intra în posesia secretelor vestitului automobil blindat, ori chiar pentru a face să dispară de pe suprafața pământului acest autovehicul, cu blestemații săi pasageri cu tot.

Mai mult încă, soția și ginerele său erau și ei implicați în acest plan.

A fost bine că Leonor n-a știut asta, sau poate că dacă ar fi știut, ar fi fost îndeajuns de șireată să nu se trădeze în nici un fel.

— Nu, mu, doamnele mele, nu aveți nici un temei să vă temeți, a spus ea cu oarecare prietenie. Va trebui numai să vă păstrez la mine ca o chezășie că nu se va produce un atentat asupra automobilului, o bombă, gloanțe, sau ceva asemănător. Dacă se va întâmpla acest lucru, atunci firește că ne veți împărtăși soarta.

Din partea mea însă nu aveți de ce vă teme, Veniți numai cu mine!

Ea le-a condus pe cele două doamne în ceea ce se chema aici la bordul lui Maximus, în „sufragerie”.

— Vedeți? Aveți aici o bibliotecă drăguță, dacă citiți în englezește, se află și diferite jocuri de cărți, șah, puteți să vă petreceți timpul cum vreți.

Iată și o violină, precum și alte instrumente de cântat. Dacă mai doriți ceva, vă stau cu plăcere la dispoziție.

Leonor a închis ușa. Dar cele două doamne nu s-au năpustit nici să citească și nici să cânte la violină, ci mai degrabă să adopte „șoriceii”, cum s-ar spune, plângând și văicărindu-se în toate felurile. În mod special pentru doamna președinte lucrurile stăteau cel mai rău. Întrucât căzuse în propria ei cursă!

Leonor și-a condus automobilul înspre un pod, pe deasupra căruia huruia tocmai un tren în mișcare.

Automobilul blindat a fost recunoscut peste tot și de către pasagerii care-și aplecau capetele pe geam, făcând semne disperate, strigând din toți bojocii și agitându-și brațele.

— Prea bine, salutați-mă numai! Dacă ați ști pe cine am eu aici de „musafir”. Chiar pe doamna Mama țărișoarei ăsteia!

De asemenea, dincolo de podul de peste dig se întindea până departe pampasul cel verde și bogat. Leonor a făcut un ocol în jurul orașului, ținându-l mereu sub observație.

Că era în tot acest timp ea însăși pradă unei vii emoții nimeni n-o putea detecta, chiar cu ajutorul celui mai „perfecționat”

binoclu.

De asemenea, orașul părea cuprins de agitație, ceea ce de data asta aparatele optice putea desluși destul de bine.

Leonor s-a apropiat destul de mult pentru a putea constata cu propriii săi ochi.

Oamenii ieșeau afară, până la marginea orașului, făcând semne înspre automobil, dar nu îndrăzneau să se apropie și dispăreau apoi din nou pe străduțele întortocheate.

„Încă o jumătate de oră și apoi totul va deveni al naibii de serios” și-a spus fata.

Deodată au apărut patru călăreți. Care s-au oprit totuși o clipă în fața ultimelor clădiri de la periferie.

Au trecut apoi peste grădinile de zarzavat și ogoare, după care au ajuns în pe întinsul pampas, grăbindu-se direct spre blindat.

— Georg nu se află printre aceștia, a constatat ea luându-și binoclul de la ochi. Poate că sunt călători care au nimerit aici numai întâmplător.

Adam nu voia însă să creadă în întâmplare.

— Nu, vin să ne spună că nu-l aduc pe Mister Hartung cu ei.

— Ce mă voi face fără dânsul? a început să se tânguie din nou Leonor.

Această remarcă n-o mai putea ajuta însă în nici un chip.

Țelul celor patru călăreți, era într-adevăr automobilul.

— Putem să venim? a strigat unul din cei patru călăreți de îndată ce au ajuns destul de aproape pentru a putea fi auzit.

Acesta era un om tânăr ce făcea o cu totul altă impresie decât don Manuel. Părea mai energic.

— Puteți veni fără grijă, dar să știți că soția și fiica președintelui rămân pe mai departe în puterea mea. Îmi aduceți vești în legătură cu Mister Hartung?

— Da!

Leonor a fost cuprinsă imediat de emoție la auzul acestei afirmații. Dacă nu-l aduceau încoace, atunci asta nu putea însemna altceva decât moartea acestuia!

— Unde este Mister Hartung?

— Vă voi spune numaidecât.

Primul călăreț a descălecat, iar Leonor i-a permis să intre în interiorul automobilului, ceea ce argentinianul a și făcut numaidecât.

— Numele meu e Nicolo și sunt...

— Unde este Georg, Georg Hartung, care a fost dus la tribunal? I-a presat Leonor fără a-i mai îngădui nici o clipă de

respiro.

— Nu știm!

— Cum?

— Răspunsul este nu știm, într-adevăr. Astăzi la ora opt a fost luat de agenții criminaliști argentinieni și dus la tribunal. Chiar eu am participat la asta, dând instrucțiunile de rigoare. Sunt secretarul ministrului de interne. Ieri seară am primit de la Capetown, de la autoritățile britanice, vestea că în curând, probabil că chiar a doua zi dimineața, în zori, va sosi vaporul Columbus. La bordul vaporului, scria în telegramă mai departe, se găsea vestitul automobil care aparținea lui Miss Leonor Morris. Un funcționar de poliție, care călătorea de asemenea la bord, trebuia să-i aresteze pe Miss Morris și însoțitorii ei, pentru jaf armat, crimă, jaf la drumul mare și alte delictе...

— Cum, am comis jafuri urmate de crime, jafuri la drumul mare?! a strigat uimită Leonor.

— Vă rog, lăsați-mă să vorbesc mai departe.

— Da, să rămânem la problema noastră principală. Unde este Georg Hartung?

— Concomitent, a fost somată și justiția argentiniană, ca atât pe cel arestat, cât și întregul automobil să-l ia în primire împreună cu toți pasagerii săi și să-i țină sub pază strictă. Depeșa primită era alcătuită în codul internațional și la aceeași oră guvernul Argentinei a primit din Londra o telegramă asemănătoare prin care era somată să conlucreze cu ministerul justiției engleze mână în mână în această privință. Telegrama aceasta era cifrată, dar n-am întârziat să-i aflăm conținutul, odată cunoscut codul de cifrare. Astăzi de dimineață și-a făcut apariția Columbus. Proprii noștri inspectori de poliție erau deja la fața locului. Vaporul englez deasupra cărui flutura steagul britanic nu le îngăduia oamenilor noștri să apară în calitate de oficiali. În acel moment, unul dintre arestați a fost dus la țărm, Mister Hartung care fusese reținut mai întâi la bord. A fost luat în primire și prezentat tribunalului. Am așteptat zadarnic să apară și ceilalți, ca să nu mai vorbesc de automobilul primejdios, acesta se sustrăsese arestării. Apoi a apărut don Manuel d'Estrella cu acel mesaj, pe care-l cunoașteți deja.

— Întrucât nu știam precis cum stăteau lucrurile, am încercat la început să vorbim cu prizonierul. Chiar eu însumi m-am deplasat la celula acestuia, dar spre surprinderea mea era... goală...

— Georg, prizonierul dumneavoastră?

- A fost și a dispărut.
- Mințiți! a strigat enervată la culme Leonor.
- Spun adevărul, de ce aș minți?

Leonor l-a privit din nou pe interlocutor ei, străduindu-se să se stăpânească cât de cât.

Când omul e tulburat nu mai poate judeca rațional, nu vede clar lucrurile. Și era limpede că avea nevoie de toate simțurile intacte.

— Înainte de toate pot totuși să vă dau o știre bună, a reînceput să vorbească secretarul.

— Spuneți?! a șoptit Leonor cu ochii strălucind, cu speranța renăscută.

— În evadarea dumneavoastră de la bordul vaporului câțiva oameni și-au pierdut viața, iar alții au fost răniți. Unul dintre aceștia, acel polițist englez care intenționa să vă aresteze, a fost literalmente terciuit...

— Mai departe, mai departe...

— După aceea automobilul a redus la fragmente un vas de patrulare, cel puțin o jumătate de duzină de oameni și-au pierdut viața cu acest prilej.

— Continuați, continuați! Să revenim la problemele curente, l-a presat Leonor.

— Se poate spune că ați ucis oameni sau ați provocat lovituri cauzatoare de moarte, dar se cunosc cazuri când aceste culpe sunt iertate dacă alți oameni au avut vreun avantaj din asta.

— Ce tot spuneți acolo? Nu prea vă înțeleg. Ce are asta de a face cu Georg Hartung?

— Foarte mult. Unul din cei grav răniți a mărturisit în durerile sale că el nu avea nicidecum calitatea de a fi polițist britanic, ci numai un escroc mituit, care trebuia să joace acest rol. Întregul vapor era împânzit cu astfel de indivizi, organizați pentru a juca împotriva dumneavoastră un anumit scenariu. Voiau în ultima instanță să deoaleze secretele automobilului. Omul și-a dat în cele din urmă sfârșitul. l-am interogat și pe ceilalți. Mai întâi am telegrafiat imediat la Capetown și Londra. Nu, nu, acolo nu se știa nimic că ar trebui să fiți arestați și în primul rând nici vorbă să ne fi trimis guvernul britanic depeșele despre care vă aminteam...

— Toate astea îmi sunt perfect indiferente, unde este Georg Hartung?

Într-adevăr, de ce ar fi putut-o interesa pe Leonor toate astea? Ar fi putut afla mult mai multe dacă ar fi avut răbdare, toate

astea îi erau însă complet indiferente.

În legătură cu uciderea acelor oameni, nu-și simțea deloc împovărată conștiința și nici nu prea avusese timp să se gândească la asta.

Americanca aceasta nu era decât o femeie, nici mai mult, nici mai puțin, gândurile ei se concentrau acum la o singură problemă și anume una care se rezuma într-o frază extrem de simplă:

— Unde este Georg Hartung?

— A fost răpit din celula sa.

— Ah! Asta e acum! a răsunat glasul ei cu o tonalitate deopotrivă cinică și batjocoritoare.

— Răpit de cine?

— Cu siguranță de aceeași bandă căreia îi aparțineau și escrocii care s-au dat funcționari de poliție și care au falsificat totul. Nu suntem mai puțin derutați decât dumneavoastră față de această lucrătură, care a dat peste cap întreg Buenos Aires-ul. Orașul este pe picior de război deja.

— Pentru mine important rămâne numai faptul de a-l fi găsit sau nu pe camaradul meu Georg Hartung, restul îmi este absolut egal.

— Nu, nici chiar așa. Ne-ați acordat un răgaz de timp mult prea scurt. Într-o oră și jumătate ce se poate face?

În primul rând ar trebui să întărim paza în port, să reținem toate vasele care se pregătesc să plece și să le percheziționăm. Apoi trebuie cercetate pivnițele, de care e plin cu precădere orașul. Mai departe, să percheziționăm...

— Bine, bine, cred că vă dați toată silința pentru a-mi recăpăta camaradul. În acest caz, am să prelungesc termenul de grație până astă-seară. Dacă până la apusul soarelui Georg Hartung nu va fi aici, atunci...

— Ce veți face atunci? a întrebat secretarul după ce Leonor s-a oprit să-și tragă sufletul.

— Încă nu știu ce voi face. Nu sunt chiar atât de convinsă că guvernul și funcționarii săi nu sunt chiar dâșii la originea celor întâmplate.

Așadar, o anume bănuială tot mai rămăsese reminiscență. Secretarul a făcut o mină îngrozită.

— Ca noi să fi procedat la agresiune ilegală și mai mult, să tăinuim asta? Sau chiar noi să-l reținem în continuare pe camaradul dumneavoastră? O, stimată domnișoară, la ce vă gândiți?

— Nu-mi pot imagina. Să rămână așa, până astă-seară la apusul soarelui, deși îmi vine teribil de greu să aștept și atât.

— În acest caz, vă pot solicita eliberarea celor două doamne?

— Nu!

— Și de ce, mă rog?

— Pentru a-mi oferi mie însumă o oarecare garanție în raport cu cererea mea..

— Și de ce ar fi asta o garanție?

— Că nu voi fi bombardată, că nu se va pregăti un alt atentat asupra mea și a automobilului pe care-l conduc.

— O, Miss, drept cine mă luați?

— Destul cu vorba. Cele două doamne rămân în custodia mea. Pe dumneavoastră personal nu vă consider capabil de nici o josnicie. Aveți o față... cinstită. Dar cele două doamne rămân la mine.

— Domnul președinte își va ieși din fire când va auzi asta. Președintele este unul dintre cei trei călăreți rămași afară?

— Nu este aici.

— Atunci unde e?

— În palatul său.

— De e nu a venit personal ca să negocieze eliberarea soției și fiicei sale?

— Este bolnav.

— Atât de bolnav? Pe moarte poate?

— Nu, s-a îmbolnăvit de emoție și teamă pentru soarta ființelor dragi.

— Așa? Abia acum s-a îmbolnăvit? Atunci este un remarcabil părinte al patriei! Dacă cineva se îmbolnăvește așa de repede când unul dintre membrii familiei sale este primejduit, atunci ce se va întâmpla când va tremura pentru soarta întregii națiuni? Și unde este Dom Manuel d'Estrella?

— El vă... vă... vă...

— Noroc! Prizați puțin tabac? De calitate, s-a auzit vocea hârâitoarea a aceluiași Adam, care stătea și asculta de aproape.

— Manuel vă trimite scuzele sale prin intermediul meu și-a completat în cele din urmă secretarul propoziția întreruptă de insistențele persistente, enervante, ale lui Adam.

— Este logodit într-adevăr cu fiica președintelui republicii?

— Desigur.

— Și s-a îmbolnăvit și acesta subit, de a fost nevoie să trimită un altul? Un logodnic nemaipomenit, unul ca acesta mi-aș dori și eu! Așadar, aveți un nou răgaz până astă-seară și mai adaug o

condiție. Președintele și acest don Manuel să vină personal să-și ridice soția, respectiv logodnica.

— Și dacă nu va fi cu putință?

— Atunci... nici eu nu știu ce voi face. Probabil că mă voi folosi de forțele ce-mi stau la dispoziție.

Discuția avea loc pe coridor, iar argentinianul având această ocazie, a aruncat câteva priviri pe furiș în jurul său.

— Veți da curs amenințării?

— Să aprind orașul concomitent din toate cele patru colțuri? Să știți că-mi stă asta în putere s-o fac!

— Vorbeați chiar de un bombardament cu bombe și grenade. Chiar puteți să transformați un oraș întreg într-un morman de cenușă și ruine?

— Și asta e posibil.

— De necrezut!

— Vă îndoiiți? Vreți să vă ofer o probă a puterii noastre de foc? Da, ar fi chiar indicat să puteți relata superiorilor dumneavoastră despre un asemenea experiment.

Leonor a poziționat automobilul în așa fel, încât prin ușa din spate să se poată distinge orașul și împrejurimile sale.

— Ce fel de clădire este casa aceea uriașă cu două turnulețe?

— Clădirea ministerului.

— Și aceea cu acoperișul rotund?

— Palatul prezidențial.

— Bine că mi-ați spus, întrucât voi ști de unde să încep. Și unde este depozitul de pulbere și muniție?

Secretarul a șovăit văzând această siguranță rece a lui Leonor.

— Ei, puteți să mi-o spuneți liniștit. Oricum, dacă va fi cazul mă pot orienta și singură, am planurile amănunțite ale diferitelor orașe, printre care și Buenos Aires-ului. Chiar în mijlocul orașului, cu siguranță că nu e păstrată pulberea. Nu cumva e clădirea cea înaltă, la vreo trei kilometri față de oraș?

— Da, aste este!

— Atunci, nu o voi arunca în aer, ci vă voi demonstra numai că pot să o fac. Ce este cu coliba aceea părăsită de acolo?

— Acolo și-a stabilit locuința un țăran, dar din cauza lipsei de apă, s-a mutat în altă parte..

— Este locuită acum coliba?

— Nu, nu este în acest moment.

— Nu cumva se aține vreun om înăuntru?

— Greu de crezut.

— Ei, atunci fiți atent! Adam, trageți în coliba aceea cu o

bombă incendiară. Vă rog să înregistrați totul, pentru a nu relata decât ce-ați văzut cu propriii dumneavoastră ochi.

Adam a mânuit un mecanism și s-a ivit un turnuleț sus pe podișul automobilului.

A apărut imediat la vedere o scăriță pe care cei trei, Adam Leonor și secretarul, au urcat-o.

Turnulețul era blindat etanș, ca și restul automobilului de altfel, având mai multe dispozitive de tras, supraetajate la înălțimi diferite. În mijloc se găsea un fel de turnuleț mobil celor folosite torpedourilor de către marina de război, dar de o formă deosebită, ceva mai specială.

E de menționat că putea trage proiectile de doi țoi, sau grenade.

— Cât de departe apreciați că se găsește acea căsuță?

— Poate doi kilometri.

— O să vă spun eu acum foarte exact.

Leonor a înșurubat un dispozitiv de măsurare, pe care l-a atașat micului tun, a privit prin țeavă și a citit unghiul de măsură.

— Exact două mii patru sute șaptezeci și patru de metri. Acum voi încărca tunul mai întâi cu ceva.

Au urmat câteva mișcări la una din manivele și totul a fost aranjat. Adam avea câteva cartușe în mână, pe care le-a luat acum Leonor.

— Acesta este un cartuș sau o bombă ce produce numai flăcări, dacă este ceva de ars. Așa! Acum îl fixează la distanța respectivă, nici nu mai este nevoie să privesc prin vizor, cel puțin nu în maniera arhicunoscută. Totul se poate citi de pe acest instrument, priviți numai prin binoclu. Da, totul este aranjat. Acum pornește și proiectilul incendiar!

A urmat o zguduitură puternică, un recul zdravăn, dar nu. S-a auzit nici o detunătură, numai o vâjâială a străbătut văzduhul și în momentul următor, din coliba sau căsuța singuratică cu pricina a izbucnit o trombă de fum, iar în secunda următoare întreaga cocioabă a fost cuprinsă de flăcări.

Secretarul guvernului a rămas cu gura deschisă, dar nu s-a pronunțat în nici un fel.

— Astfel aș putea ca întregul oraș să-l dau pradă flăcărilor, din orice parte vreau. Și aceasta de aici este o grenadă încărcată cu dinamită de un fel cu totul aparte, o invenție a tatălui meu, pe care a preferat să nu o facă cunoscută omenirii.

— Acum trimit această grenadă pentru a pune capăt incendiului...

Din nou o mișcare cu recul, un vâjâit, după care scânteile incendiului de mai înainte s-au risipit în toate părțile, în timp ce coliba care ardea a dispărut complet, ca înghițită de măruntaiele pământului.

— Îngrozitor! a șoptit secretarul.

— Dumneavoastră o spuneți. Și acum veți avea ce povesti, celor ce v-au trimis. Dacă în seara aceasta Georg Hartung nu se va afla aici, voi face să sară în aer clădirea ministerului, apoi palatul prezidențial, clădirea consiliului municipal și va trebui să pregătiți populația, pentru a nu exista pre multe victime omenești. De fapt, toate aceste clădiri ar trebui evacuate. Dar dacă nici atunci nu-mi va fi înapoiat camaradul - voi continua să trag până ce întreg orașul se va transforma în pulbere și cenușă..

— Dar dacă pe domnul...

— Plecați acum! Dacă Georg Hartung nu este aici până la apusul soarelui, voi face în jumătate de oră întreg Buenos Aires-ul una cu pământul.

Secretarul a șters-o de acolo cu totul zdrobit, de-abia reușind să se urce pe cal.

După aceea, cei patru călăreți au pornit în galop, îndepărtându-se către oraș.

Adam și-a luat o priză, una foarte mare, a fornăit ca un hipopotam, pentru a inspira toată priza dintr-o singură mișcare în nas.

— Ei, știu eu ce știu, a bolborosit el satisfăcut. Nu degeaba port o plăcuță de fildeș în tărtăcuță.

CAP. XXXIX

ALTERNATIVA

Era pe la ora patru după-amiază când de la periferia oraşului s-a desprins o siluetă, care păşea peste câmpuri şi apoi a luat-o prin pampas, înspre automobilul ce se mişca încet, încolo şi înapoi, în preajma capitalei.

Leonor a dat un ţipăt prelung. Era strigătul disperat pe care şi l-a consumat în piept de cinci ore. Au fost ore îngrozitoare!

Fata a dus binoclul la ochi... şi nu l-a recunoscut pe Georg.

Totuşi a fost o uşurare pentru ea să vadă dinspre oraş apropiindu-se o persoană care avea drept ţintă evident automobilul. Ea i-a luat puţin înainte.

Era vorba despre un om în vârstă, îmbrăcat ca un burghez, palid şi slăbit, aparent suferind, parcă şchiopăta şi-şi întindea în faţă mâinile.

— Îmi aduceţi în sfârşit ştiri despre Georg Hartung? a strigat Leonor emoţionată.

— Madam, a, a, a... Madam, sufăr de oftică.

— Georg Hartung a fost găsit?

— Madam, vă fac cunoscut că eu sufăr de tuberculoză, nu e o boală acută, galopantă, ci, a, a, a...

— Omule, ce vrei de fapt?

— Da, l-am găsit.

— Pe Georg Hartung?

— Da, l-am găsit... a, a, a.

— Şi unde se găseşte?

— Este prizonierul nostru.

— Atunci ce vreţi de la mine?

— Avem de pus următoarele condiţii... a, a, a, scuipe sânge câteodată.

— Haideţi înăuntru!

— Madam, vă fac atenţie că am spus o dată, că sufăr de tuberculoză, nu de una galopantă, ci de una... a, a, a.

Leonor a ieșit afară încrucișându-și mâinile.

— Domnule, vă implor încă o dată să-mi răspundeți la întrebare. Unde se găsește în momentul de față Georg Hartung?

— O să aflați. Vă rog însă nu vă apropiați mai mult de mine. V-am mai spus, sufăr de tuberculoză, întreg plămânul drept e distrus și jumătate din stângul. Cu toate astea, conștiința mi-e curată și vă previn, n-aș vrea să vă infectez. Boala e extrem de contagioasă.

— Domnule...! a început din nou Leonor să implore, în timp ce omul s-a dat puțin înapoi, aparent mai înțeleghător.

— Da, da, voi fi foarte scurt.. Zilele mele sunt și așa numărate. Poate orele chiar. În fiecare minut, în fiecare secundă pot avea o hemoragie fatală. V-am spus că scuipe deja sânge. Sunt de meserie chimist, unul cu o instrucție academică chiar, deși am urmat la început doar o școală populară în domeniu, deși gimnaziul...

— Oh, Doamne, a intervenit meșterul Adam, dacă începem din nou cu o astfel de istorie. O priză din cel mai bun tabac, vă rog?

Da, candidatul morții a consimțit să ia o priză, după care în mod uimitor și-a revenit dintr-o dată:

— Aparțin aceluiași partid care l-a arestat pe însoțitorul dumneavoastră și care la rândul său a fost răpit din tribunal.

— Bah!

— Să nu încercați acum să-mi puneți nimic în cârcă, de toate astea eu personal nu sunt vinovat cu nimic.. Oricât ați încerca să mă torturați, n-o să puteți obține nimic de la mine, atâta timp cât oricum sunt copilul morții. O hemoragie subită ar pune capăt vieții mele oricând.

Prin urmare, de aici accesele de văicăreală în legătură cu boala sa, care nu avea alt țel decât să-i conștientizeze asupra zădărniciilor demersului unor măsuri extreme.. Fusesse prin urmare trimis ca negociator un candidat deja la moarte.

— Vreți să formulați anumite condiții?

— Da. E vorba de secretul morisitului...

— Puteți să-l aveți! Vi-l dau, numai înapoițați-mi-l pe Georg Hartung. Nu însă și rețeta fabricării acestuia.

— Nu! Atunci ce altceva? Asta ar fi foarte simplu, madam. Nu ați afirmat odată că dacă un chimist examinează morisitul, acesta va putea fi preparat de către el oricând. Și chiar de un copil?

— Da, așa am spus!

— Atunci rețeta fabricării morisitului în sine nu are nici o

valoare. Oricine este în stare...

— Opriți-vă! Chiar așa de simplu nu este cum vă imaginați.

— Cum așa?

— Orice chimist va recunoaște imediat ce fel de substanță este. O substanță foarte cunoscută, foarte răspândită pe toată suprafața pământului. Aceasta însă va trebui adusă într-o anumită stare de agregare.

Mesagerul a făcut un gest a lehamite cu mâna.

— Negociez numai în măsura competențelor mele nu sunt autorizat să vă ofer prizonierul în schimbul rețetei dumneavoastră.

— Atunci în schimbul a ce?

— Este adevărat că prepararea acestei substanțe va dura doi ani de zile?

— Este adevărat.

— Exact doi ani?

— Cel puțin doi ani. În mai puțin de doi ani de zile, tatălui meu nu i-a reușit să-l producă.

— În acest interval, tatăl dumneavoastră a reușit să producă două mii de chintale de morisit?

— Da.

— Când a terminat fabricarea substanței?

— La 1 februarie.

— În acest an?

— În acest an, da.

— Atunci vor mai putea fi gata încă două mii de chintale peste doi ani?

— Cu siguranță.

— Unde a stocat el această cantitate de substanță?

— Este secretul meu, firește.

— Păi, tocmai asta vreau să știu. Pentru a i-o lua înainte oricărui alt concurent.

— Așa deci?

— Așa! Cunoașteți proverbul: cine ajunge primul, macină primul..

— Dacă vă trădez secretul acestei substanțe, veți elibera prizonierul?

— Chiar așa. Dar asta nu va satisface pe deplin. Pur și simplu nu este îndeajuns.

— Ce mai este în plus?

— Vedeți dumneavoastră, mai trebuie să mai așteptăm încă un an și jumătate și cine ne oferă nouă garanția că întreaga

poveste e reală.

— Vă conduc eu însumi în acel loc.

— Nici asta nu ajunge. Cine ne poate garanta că substanța are chiar efectele trâmbițate? Tatăl dumneavoastră însuși este în posesia unor cantități relativ mici. Experiențele sale oricum au fost sistate din cauza morții acestuia.

— Vă asigur...

— Nu, nu, nici această asigurare nu ne ajunge. Sau îl vom păstra pe Mister Hartung atât de mult, până și noi vom fi siguri, dar această soluție cred că vă repugnă tot atât de mult cât și mie și acum v-o spun pe șleau. Cerem pentru eliberarea prizonierului întregul automobil, cu tot ceea ce se găsește în el.

Leonor a încremenit, deși se străduia din răspuțeri să-și păstreze calmul. În ochii săi s-a citit de îndată mânie, sau mai degrabă au sclipit luminițe deloc liniștitoare pentru acest emisar.

— Mie personal nu puteți să-mi faceți nimic, oricum eu nu o mai duc mult... a, a, a...

— Nu trebuie să vă temeți de mine, de vreme ce vorbiți în numele altora, a venit ostenit răspunsul de pe buzele lui Leonor. Deci pretindeți nici mai mult nici mai puțin decât automobilul nostru?

— Cu tot ce se găsește într-însul.

— Cu tot ce este în el?

— Da. Ne gândim la pistoalele cu gaz, la carabinele fabricate pe același principiu, la tunul pneumatic, împreună cu celelalte necunoscute publicului larg..

— Întreg automobilul cu tot ce se află în el? a murmurat Leonor de pască nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

— Domnule, sunteți...?

— Nebun? Nu. N-am decât tuberculoză la plămâni. Și cei care m-au trimis aici, nici ei nu sunt nebuni.

— Și ce vreți să faceți cu automobilul meu?

— Cu totul altceva decât dumneata. Cu acest automobil și cu tot ce este în el vom fi stăpânii pământului, da, vom cuceri întreaga lume și de fapt în numele unor principii ca libertatea, egalitatea și frăția. Dar nu așa cum au fost înțelese în spiritul republicii franceze, care era o batjocură, vom transforma totul și cu ajutorul acestui automobil vom avea și puterea de a o face.

Omul a vorbit cu un mare entuziasm, care i se citea de altfel și în ochii strălucitori, în timp ce trăsăturile feței sale obosite păreau de-acum transfigurate.

Leonor l-a privit copleșită, simțind ceva deosebit. Înainte îi

arătase câteva din calitățile lui Maximus, demonstrând câtă putere era întrunită în acest automobil, despre care nici măcar Georg nu era în cunoștință de cauză. El știa numai de proiectilele și grenadele obișnuite ce se puteau trage cu acest tun.

La vânarea elefantului, sau ale altor salve care fuseseră ocazional trase, nu-i bătuse nimic excepțional la ochi. Și iată că de curând făcuse demonstrația deplină a puterilor automobilului în fața unui reprezentant al guvernului pentru a negocia eliberarea chiar a lui Georg și această demonstrație, aceea de a face scrum și cenușă orice parte a orașului, de a-l rade de pe fața pământului, născuse o idee în mintea acestor oameni.

— Ei, s-a auzit din nou vocea meșterului Adam, nu cumva sunteți anarhist?

— În societatea căreia aparțin, nihiliștii și anarhiștii reprezintă cea mai iluminată, cea mai nobilată pătură a sa, răzbătea plin de mândrie glasul tuberculosului.

Așa se pronunțase acest om care-și mărturisise crezul, vrând să moară aducând servicii tocmai acestei tagme a societății.

Există o lecție amară cu privire la acest anarhism! Toate țările sunt pline astăzi de anarhiști și de faptele lor condamnabile. Toți își închipuie că știu ce se ascunde sub noțiunea de anarhism. Cine a avut însă răgazul sau și-a dat osteneala să se aplece asupra țelurilor acestor societăți, asupra revistelor și cărților care-l propagă, în care își răspândesc ideile sau își apără faptele lor sângeroase?

Mulți tineri de perspectivă au fost contaminați de acești oameni, care au reușit printr-o propagandă asiduă să și-i subordoneze.

Și nu-i de mirare! Predică altruismul într-o lume egoistă, toți pentru unul și unul pentru toți. Distrugerea personalității individului și absorbția acestuia în comun, în colectivism.

Faptele sângeroase sunt văzute ca un mijloc de realizare a nobilelor principii altruiste, tot așa cum o dată creștinismul a trebuit să-și croiască drumul prin foc și sabie, până ce n-a mai fost necesar. Asta stă în esența naturii încă.

Toată această teorie e o nebunie și o impostură, dar cine să o demonstreze? Deocamdată i se opune doar forței prin forță.

Puterea polițienească nu poate reuși în această luptă și există în acest sens nenumărate exemple.

Numai puroiul în exces este îndepărtat, la rădăcina răului, extirparea buboiului însuși nu se ajunge.

Pe Leonor nu o preocupa în momentul acela prea mult teoria

anarhismului. Ea avea în sfârșit în față un om care ar fi putut să-i înapoieze pe dragul ei Georg Hartung.

Numai că dorinței sale arzătoare nu i s-a dat prea ușor curs.

— Omule, omule, a șoptit ea abia auzit, știi dumneata ce-mi ceri acum?

— Asta și vreau. Pe de altă parte, nu veți rămânea fără mijloace materiale din pricina asta. Sunt împuternicit să vă ofer douăzeci și cinci de mii de lire sterline în monede de aur englezești, cu condiția desigur de a ne ceda automobilul. Asupra modalității de predare vom mai putea încă discuta. Dar mai sunt niște condiții!

— Ce fel de condiții?

— De exemplu, să fim asigurați ca nu cumva după un timp anume, când automobilul va fi fost în posesia noastră, să sară în aer, autodistrugându-se.

— Și cum vreți să evitați asta?

— De aceea sunt prevăzute anumite condiții, tocmai pentru a preîntâmpina o astfel de eventualitate.

— Ce fel de condiții. Vă mai întreb o dată.

— Le veți afla când va avea loc schimbul. Dar nu trebuie să aveți nici o grijă, nu va fi nevoie să petreceți nici o parte din timpul dumneavoastră în societatea noastră. Puteți imediat să plecați cu însoțitorii dumneavoastră oriunde veți dori..

— Și dacă nu mă învoiesc?

— Priviți acolo!

Leonor s-a uitat în direcția mâinii întinsă a omului care arăta ceva în adâncimea pampasului.

— Vedeți acel tufiș?

— Da.

Era vorba de un mic tufiș care crescuse răzleț pe peticul acela de pământ generos..

— Acolo va trebui să fiți la miezul nopții cu automobilul dumneavoastră, cel mai bine fără să aprindeți nici o lumină. Acolo va fi livrat Mister Hartung, după ce vom lua automobilul în primire. Ceea ce va trebui să convenim la indicarea locului unde se produce morisitul va fi reglat destul de repede. Posedăm la rândul nostru suficiente mijloace de a ne proteja împotriva oricărei înșelăciuni de care ați putea uza dumneavoastră.

— Și iarăși! Dacă nu sunt câtuși de puțin de acord să fac acest schimb?

— În această eventualitate, Miss Morris, un mesager vă va aduce urechea stângă a preastimatului domn ca dovadă, vorbim

foarte serios. Vă previn, nu vă atingeți de mine, sunt ofticos, sufăr de tuberculoză la plămâni... a, a, a.

Această completare alarmantă s-a datorat faptului că Leonor făcuse la un moment dat o mișcare bruscă, pe care ar fi putut-o lua drept amenințare. Dar Leonor a rămas liniștită, așa de liniștită și de calmă, de parcă ar fi fost turnată în piatră.

— Și ce va urma apoi?

— Dacă nici după aceea nu vom fi căzut de acord, un alt mesager vă va înmâna politicos și urechea dreaptă.

— Mai departe.

— Pentru a vă demonstra cât de serioși putem fi în această afacere, mesagerul nostru vă va mai aduce un deget, sau chiar o mână întreagă. Și toată povestea poate continua. În cele din urmă poate vi-l veți primi pe Mister Hartung, pe... bucăți! Am învățat și noi câte ceva din metodele bandiților italieni deși nu egoismul ne motivează, ci interesul general...

Aici omul a fost întrerupt de un acces de râs al lui Leonor.

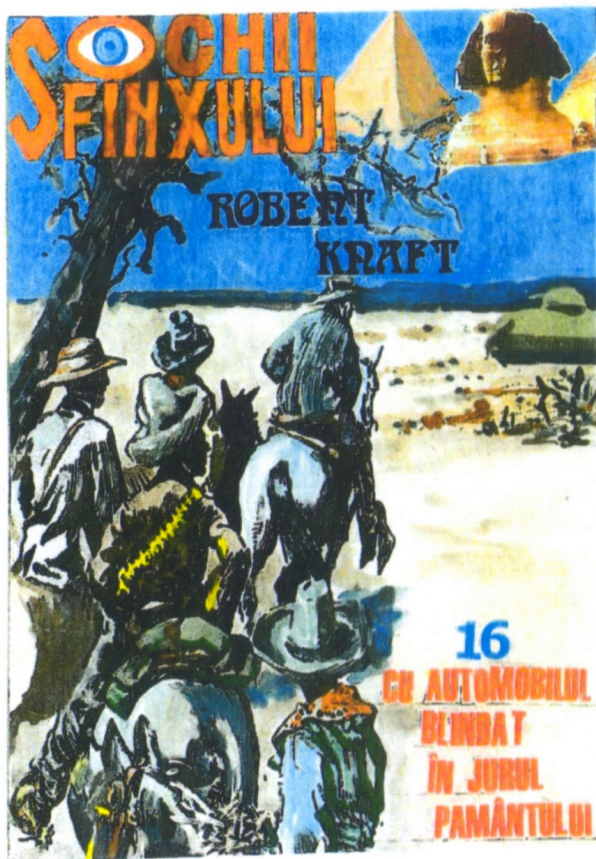
— Încă mai râdeți! mai bine ați cădea la învoială cu noi, pentru a-l putea primi pe Mister Hartung întreg și nu în rate!

(Urmăriți continuarea în broșura nr. 16).

CUPRINS

CAP. XXXVIII <i>DICTATOAREA</i>	3
CAP. XXXIX <i>ALTERNATIVA</i>	15
CUPRINS.....	22

MOARTEA LUI GEORG HARTUNG

**Înmormântarea de către Leonor a
cadavrului mutilat. Inexplicabila
incendiere a Buenos Airesului.
Divulgarea formulei morisitului.**